

der skal betales en mindre eller større Afgift for den, derved forandres fra 16 til 20 Tommer. Udvalget erkjender, at 16 Tommer maa betragtes som den høiere Grændse for smaa Hunde, og 20 Tommer som den lavere Grændse for de store. Men mellem de største af de smaa Hunde og de mindste af de store Hunde er der en Størrelse, der kunde være Spørgsmaal om enten skulde regnes for at falde ind under den mindre eller den større Afgift, og Udvalget har antaget, at det dog var det vigtigste at regne 21 Tommer for det mindste Maal for de store Hunde. Det er altsaa denne Forandring, Udvalget har foreslaaet, i hvilken Henseende det er i Overensstemmelse med Udtalelser, der faldt her ved 2den Behandling. — Dernæst er der af 11 Medlemmer stillet et Endringsforslag til § 4, som væsentlig gaar ud paa dels at ophæve denne Inddeling af Hundene i mindre og større for Landets Vedkommende, dels at nedsætte Afgiften, idet Minimum bliver 50 Ore og Maximum 5 Kr. Udvalget har taget dette Spørgsmaal under Overveielse og kan slutte sig til et Forslag som dette, dog saaledes at Udvalget mener, at der, naar Afgiften i den Grad nedsættes, er Anledning til ikke — som vedtaget ved 2den Behandling — at lade det komme an paa vedkommende Sogneraad selv, om det vil indføre Afgift eller ikke, idet man har ment, at der saa burde paabydes en Afgift for Hunde til et saadant Beløb, som Endringsforslaget nærmere bestemmer. I den Henseende ville vi ogsaa være i Overensstemmelse med Udtalelser ved anden Behandling, som gik ud paa, at man var bange for, at en saadan Frivillighed vilde medføre forskjellige Ulemper, hvorimod ærede Medlemmer, som ere vel kjendte med disse Forhold, netop udtalte sig for, at man snarere maatte have en Afgift, som var gennemgaaende for hele Landet. Det Underendringsforslag, Udvalget har stillet under Nr. 4, gaar ud paa at forandre Endringsforslaget saaledes, at der bliver paabudt en Afgift over hele Landet i Overensstemmelse med, hvad der ellers foreslaas i Endringsforslaget. Naar derimod de samme ærede Medlemmer under Nr. 5 have stillet et Forslag til § 5 om, at Ciere af Løsgaaende Hunde ikke skulle være ansvarlige for, om en Hund forulemper Besienderen ved at fare imod dem eller ved gjørende at forfølge dem, saaledes at Cierne kun blive ansvarlige for, at Hundene ikke bide Nogen, sønderrive Nogens Klæder eller paa anden Maade forarsage nogen Skade, har Udvalget ikke kunnet slutte sig dertil, men maa fastholde

Lovforslagets Affattelse. Dette Spørgsmaal var Gjenstand for saa mange Udtalelser ved anden Behandling, at jeg tror, jeg kan forbigaa det. — Endelig er der af 8 ærede Medlemmer stillet et Endringsforslag til § 2 gaende ud paa, at den iøvrigt om Hundeaagiften i Kjøbenhavn gjældende Lovgivning fremtidig ligeledes skal gjælde Frederiksberg. Udvalget stiller sig ikke derimod, men har ikke kunnet tiltræde det, fordi det ikke har kunnet overse mulige Følger. Smidlertid kan Udvalget slutte sig dertil, forudsat at den høitærede Justitsminister Intet har at indvende derimod. Med disse Bemærkninger skal jeg foreløbig tillade mig at anbefale de af Udvalget stillede Endringsforslag.

Schlegel: Jeg har ikke saa stort at sige om det Forslag, jeg har været med til at stille, efter at man ved anden Behandling var bleven enig om, at Hundeaagiften skulde være ens paa Frederiksberg og i Kjøbenhavn. Da de to Kommuner grændse saa nær op til hinanden og gaa saa nær ind i hinanden, har det ogsaa forekommet mig naturligt, at den Lovgivning, som i det Hele taget gjælder om Hundeaagiften, skulde være fælles for begge Kommuner. I saa Henseende skal jeg tillade mig at fremhæve, at Overtrædelser af Hundeaagiftsbestemmelserne straffes paa forskjellig Maade i de to Kommuner, idet de paa Frederiksberg efter den Lovgivning, som har bestaaet i det øvrige Land, straffes med Bøder fra 6—16 Kr., medens de i Kjøbenhavn straffes med 10—20 Kr., og at Afgiften i Kjøbenhavn tilfalder Kommunekassen, medens den paa Frederiksberg tilfalder Kommunekassen med Fradrag af 2 Kr., som tilfalde Politikassen, og jeg synes ikke, der er nogen Grund til at fastholde disse Uregelmæssigheder; naar man iøvrigt stiller Kommunerne lige, er det naturligt, at Forholdene ere ens. Beboerne paa den ene Side af Bærnedamsveien ville ikke kunne forstaa, hvorfor deres Overtrædelser skulle straffes paa een Maade, medens de paa den anden Side af Bærnedamsveien straffes paa en anden Maade. Skulde imidlertid den høitærede Justitsminister have Noget mod Forslaget, er det jo ikke saa principielt vigtigt.

Th. Nielsen: Da et Lovforslag vedrørende samme Sag var til Behandling i 1866—67, opnaaedes der jo ikke Forstaaelse mellem begge Things Afdelinger, og Sagen fik en foreløbig Afslutning ved Loven af 19de Februar 1870, ifølge hvilken man udelod Landet, der blev altsaa den Gang ikke